

Dr. Wágner László, a 14%-os erdőmérnök

Sopronban, az akkori Erdőmérnöki Főiskola 1959-60-as tanévének közismert és – nyugodtan mondhatom: közkedvelt – egyénisége *Wágner László* testvérbátyám, aki humoráról, mindenkivel barátkozó természetéről volt ismert. A műszaki tárgyak nem tartoztak az erősségei közé, ezért egy év élményekkel teli év után nehéz szívvel megvált Soprontól. Mindig büszkén mesélte, hogy ő egy év alatt elvégezte a soproni egyetemet, Tibor öccsének ehhez öt év kellett. A tanév során letette az első éves vizsgák nagy részét, ebből kiszámította, hogy ő 14 százalékos erdőmérnök. Későbbi élete során erre mindig szívesen hivatkozott, nem kis büszkeséggel beszélt erről és a soproni élményekről erdészismerősei körében.

Akkoriban az Ábrázoló Tanszéken *Hajdú Endre* volt *Stasney professzor* tanársegédje, nagy tudású kiváló műszaki ember. Zárkózott magánakvaló személy volt, ugyanakkor a műszaki tárgyak mellett nyitott volt a humán témakörökben is. Laci bátyám jó kapcsolatot alakított ki vele is, mint mindenkivel, annak ellenére, hogy ábrázolóból gyenge volt. A gyakorlatokon hosszasan beszélgettek, de sohasem a feladatokról, annál inkább filozófiai és irodalmi kérdésekről. Egyszer azzal lepte meg a tanár urat, hogy most már kezdi érteni az ábrázoló geometria lényegét, csak azt nem tudja felfogni, „hogyan lehet egy pontnak két képe”.

Az erdészek életével már kora ifjúságában megismerkedett, 12 éves korától kezdve nyaranta részt vett velem együtt valamilyen erdei munkában. Azzal kezdődött, hogy a mónosbéli erdőben csemetét kapáltunk *Nabóczki Laci* bácsi szigorú felügyelete alatt általános iskolás nagy csapattal.

Emlékezetes marad a bükkfennsíki nyár, amikor is egy hónapban laktunk, és *Goldbach Károly* kiváló erdész ember kezei alatt dolgoztunk a Semmivölgyben, és a Csanálosi csemetekertben. Wágner Laci dicsékedve mesélte gyakran, hogy olyanokkal munkálkodott együtt, mint *Doros Béla*, a MATÁV későbbi igazgatója, *Doros István*, az Erdészeti Egyesület mostani alelnöke, az Erdészeti Múzeum vezetője, *Böck Péter*, a budapesti vagány, aki azóta eltűnt az ismeretlenség homályában, és *Wágner Tibor*, az erdőgazdaság későbbi főmérnöke.

Gimnazista korában az egyik nyáron az erdőrendezőknél dolgozott, *Dallos Andor* erdőmérnök figuránca volt, akinek fia (szintén *Dallos Andor*) ma a szilvásváradai Ménesgazdaság igazgatója.

A soproni egyetem „elvégzése” után a Nyugat-Bükk négy erdészeténél – Belpátfalván, Szilvásváradon, Arlóban és Ózdon – dolgozott négy éven keresztül a legváltozatosabb munkakörökben. Volt rakodómunkás, bérelszámoló, adminisztrátor, hosszoló, mindig ott dolgozott, ahol éppen szükség volt rá.

1963-ban történt a nagy fordulat életében. Addig szinte természetes volt, hogy követi velem együtt apánk, Wágner Lajos hivatását és valamilyen erdészeti munkakörben fog végérvényesen megmaradni. Ekkor azonban gondolt egyet, és beadta jelentkezését három jogi egyetemre (Budapest, Szeged és Pécs), és felvételt

nyert a budapesti és a szegedi jogi karra. Akkor újságot olvasva nem kis büszkeséggel, hogy az ország összes jogi egyetemére felvételt, kivéve a pécsit.

A jogi pálya már megfelelt egyéniségének, humán beállítottságának, ezt eredményei igazolták, „cum laude” minősítéssel végzett. Ezután

letette az ügyvédi vizsgát, és a korábbi erdészeti dolgozóból hamarosan Eger ismert ügyvédje lett.

Az ügyvédi gyakorlatából számtalan tréfa, humoros történet kering mindmáig, kollégái, ismerősei ma is szívesen emlékeznek rá, idézik a vele történeteket. Engedjék meg, hogy bátyámra emlékezve néhány kis történetet közreadjak.

A 70-es években történt, hogy az akkori igazságügyi miniszter, Korom Mihály ellátogatott Egerbe, és előadást tartott jogászok körében. Előtte megkeresték az ügyvédek, és arra sarkallták őket, hogy az előadást követően látványosan szóljanak hozzá. Mutatni kellett, hogy a jogászok körében élénk az érdeklődés a közügyek iránt. Ekkor mondta Wágner Laci: „szóljatok hozzá, és ne feledkezzetek meg három fontos szabályról: a felszólaló legyen mindig jól öltözött, semmitmondó és dagályos”.

Egy magasrangú személy került szóba a kollégák körében. Többféle vélemény hangzott el az illetőről. Laci bátyám véleményét így summázza: „ez olyan kiváló egyén, hogy százak kellene belőle – de sajnos ezek vannak”

Egyre többen keresték meg válóperük ügyében. Ekkor vezette be a „csoportos válás” fogalmát. Azt mondta, hogy egyenként nem győzi, álljanak össze 10-15-ös csoportokba, együttesen gyorsan és olcsón megoldja válóperüket. Ez természetesen csak tréfa volt.

Egyszer az egyik társaságban szóba került, hogy megszigorítják az ittas vezetés ellenőrzését. Ha ez párttaggal történik, ki is zárhatják a pártból. Erre Laci így reagált: „ennek nem örülök, ha párttagokat zárnak ki, akkor mi, párton kívüliek felhívulunk”. Persze, mindig akadnak, akik az ilyen megjegyzéseket nem tekintik tréfának.

A következő eset bírósági tárgyaláson történt. Eger egyik közismert személyé-

nek lakásába betörték, a tettet elfogták. A tárgyaláson a tulajdonos hosszasan ecsetelte, hogy milyen nagy kár érte, főleg az italokat sajnálta. Elmondta, hogy külföldről hozatott különleges minőségű márkás italokat. Ekkor Wágner László, a tolvaj ügyvédje így szólt: „Tisztelt Bíróság! Védecemnek semmi kifogása az italok minőségével kapcsolatban.”

Akkoriban volt Egerben egy bírónő, aki hullámzó hangulatáról volt ismert. Egyik nap jókedvű volt, máskor, amikor ballábbal kelt fel, nem igen állt szóba a kollégáival. A bíróság büféjében a következő párbeszéd zajlott Lacival:

– Mari, ma szerda van.

– Tudom, Laci, de mért mondod ezt?

– Mert hétfőn, szerdán, pénteken szoktad fogadni a köszönésemet.

Ilyen és ehhez hasonló apró epizódokkal vég nélkül lehetne folytatni a vele történeteket, de talán egyéniségét

ezekkel is bemutatthattam. Humora mindig az adott helyzetből táplálkozott, nem szerette az előregyártott közönséges vicceket, a vaskos tréfákat. Sohasem volt bántó vagy közönséges. Mindezeket a tulajdonságokat volt kitől örökölnie, hiszen apánk, Wágner Lajos ismert volt csendes humoráról. Amikor megszólalt, annak mindig súlya volt.

Wágner Laci erdészeti múltját, otthoni indíttatását sohasem tagadta meg. Diákorában az erdészetben eltöltött nyarakat, a többéves „tömelletti” munkásságát nem felejtette el. Különösen jó szívvel emlékezett ismerőseire, barátaira, akikkel a kinti gyakorlatban ismerkedett meg. Amikor évtizedekkel később Egerben szembejött vele egyik volt munkatársa, barátsággal köszöntötte, és azonnal megmondta nevét, anyja nevét és születési évét. Az illető nagyon elcsodálkozott, hogy ennyi év után is emlékszik az ada-

tokra. Bátyám ugyanis az Arlói Erdészetnél fizikai munkát végzett, innen ismerte ezt az embert, a hónap végén bérelszámoló volt, és akkoriban a bérjegyzékre fel kellett vezetni a személyi adatokat.

Az itt bemutatott fénykép is az arlói idejéből származik, fizikai munkások között áll Wágner Laci középen kalapban a Palinai úton.

Életének utolsó éveiben többször volt kórházban. A kezelésekről levelet írt kollégáihoz, részletesen beszámolt a kórházakban történetekről. Ezekből az írásokból árad a humor, ami sokszor szívszorítóan szomorkás hangvétellel párosul.

Fiatalon, 44 éves korában ragadta el a halál. Egy mozgalmas, eseménydús életből elköltözött egy másik, egyhangú világba.

Wágner Tibor
ny. erdőmérnök

Tanulmányút az ország közepén

Az **OEE Szeniorok Tanácsa és a Budapesti FVM Helyi Csoport** 2010. szeptember 28-ára szervezte a szokásos évi közös tanulmányútját, ezúttal Pusztavacsra. Vendéglátónk, **Febér Sándor** erdőmérnök kolléga, a **Nagykunsági Erdészeti és Faipari Zártkörűen Működő Részvénytársaság** (NEFAG ZRt.) vezérigazgató-helyettese gondoskodott a Pusztavacsi Nap megszervezéséről, a csoport mozgatásáról, ellátásáról, a szakmai és kulturális programokról.

A 19 főt számláló társaság nagyobbik része, reggel 9 órára az albertirsai vasútállomásra érkezett keletről és nyugatról, majd az erdészet autóival utaztunk a pusztavacsi vadászházhoz, ahol még néhány gépkocsival érkező tagtársunk csatlakozott a csoporthoz.

A vadászház éttermében kedves kínálással kezdődött a program. **Febér Sándor** vezérigazgató-helyettes (aki, még néhány héttel korábban a Pusztavacsi Erdészet vezetője volt) üdvözölte a tanulmányút résztvevőit, és vázolta a ter-

vezett programot. Az üdvözlő szavak után, **dr. S Nagy László**, a Szeniorok Tanácsának elnöke bevezetőjében megköszönte a tanulmányút megszervezését, a lehetőséget, hogy a tagtársak közül többekhez szakmailag és egyéni életvitelükhöz kapcsolódóan is közel álló Pusztavacsi erdőkbe eljöhettek. Vezérigazgató helyettesnek, a fiatalon kiérdemelt magas beosztásához, felelősségteljes munkájához sok erőt és egészséget, egyéni és szakmai sikereket kívánt. Emlékeztette az erdészeti, szakmai körökben, íratlanul is általánosan elfogadott etikai normákra, az erdő szolgálatára, melyet a legkülönfélébb beosztásokban is kellő alázattal kell tudni teljesíteni.

Ezt követően a vezérigazgató-helyettes részletes tájékoztatást tartott a Nefag Zrt.-ről, különös tekintettel a Pusztavacsi Erdészetre. Kiemelten foglalkozott a pusztavacsi nevezetességekkel, a méltán híres „pusztavacsi akáccal” és a régebbi időkben nagyhírű „pusztavacsi dámmal”, amely – hála a korszerű vadgazdálkodási módszereknek – hamarosan elérni vagy túlszárnyalja a valamikori sikereit.

A konzultációt a környék nevezetességeinek megtekintésével folytattuk, lovas fogatokkal:

– az ország geometriai középpontjának megtekintése. A jeltornyot 1978-ban állították fel, **Kerényi József** építész tervei alapján, majd a tornyot csaknem teljes egészében 2002. évben felújították (a történelmi Magyarország földrajzi

középpontja Szarvason, a Holt-Körös partján található). Ehhez a helyszínhez tartozóan meg kell említeni az 1980-as években itt megtartott béketalálkozókat, melyek közül a harmadik, egyben az utolsó is volt, mert az elhíresült találkozóznak, akkoriban még nálunk ismeretlen tömegoszlatással vetettek véget;

– egy, a XV. századból fennmaradt templom maradványainak megtekintése, a romot körülvevő, a tizenhárom aradi vértanú emlékére kialakított emlékparkkal egyetemben. Közben **Köveskúti György**, a csoport nevében meglátogatta **Kern Mibály** kollégánkat, aki Pusztavacscon tölti nyugdíjas éveit;

– Magyarország „nevezetes fái” között nyilvántartott kocsányos tölgyek közül kettő Pusztavacscon található, melyek közül az egyiket útba ejtettük (törzs-körmérete: 584 cm);

– a település központjában megtekintettük Coburg herceg kastélyát, melyben, az államosítás után erdészeti szolgálati lakásokat alakítottak ki;

